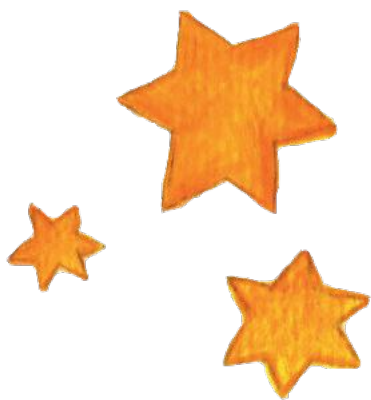

Všem rodičům a dětem (malým i velkým),
kterým odletěl do nebíčka někdo, koho měli moc rádi.

Barbora Smrčinová

Sofinka přijíždí odpoledne domů ze školky se svou maminkou, a jen co se otevřou dveře jejich auta, Sofinka křičí na celou ulici: „**JÉÉ, MAMI, TÁMHLE LETÍ NA NEBÍČKU DĚDA. AHÓÓÓÓÓÓJ, DĚDÓÓÓÓÓÓ!**“ a ukazuje prstíkem k nebi.

Maminka se podívá nahoru a začne se smát, když vidí, že vysoko nad jejich hlavami letí letadlo. „Sofinko, já myslím, že to bude spíš letadlo a ne děda,“ říká maminka.

„Ale mami, jasně že je to děda,“ směje se Sofinka od ucha k uchu.

Děti mají velkou fantazii a maminka moc dobře ví, že **SOFINKA SI OBČAS RÁDA PŘEDSTAVUJE, ŽE DĚDA, KTERÝ JIM PŘED PÁR LETY ZEMŘEL, LÉTÁ PO NEBÍČKU.**

Hned jak obě dorazí domů, jde si Sofinka malovat do svého pokojíčku. Po chvilce volá na maminku, aby se šla podívat na její obrázek, který sama namalovala a vystřihla.

„Mami, víš, kdo je tohle?“ ukazuje na postavičku z papíru.

„Nevím,“ odpovídá maminka.

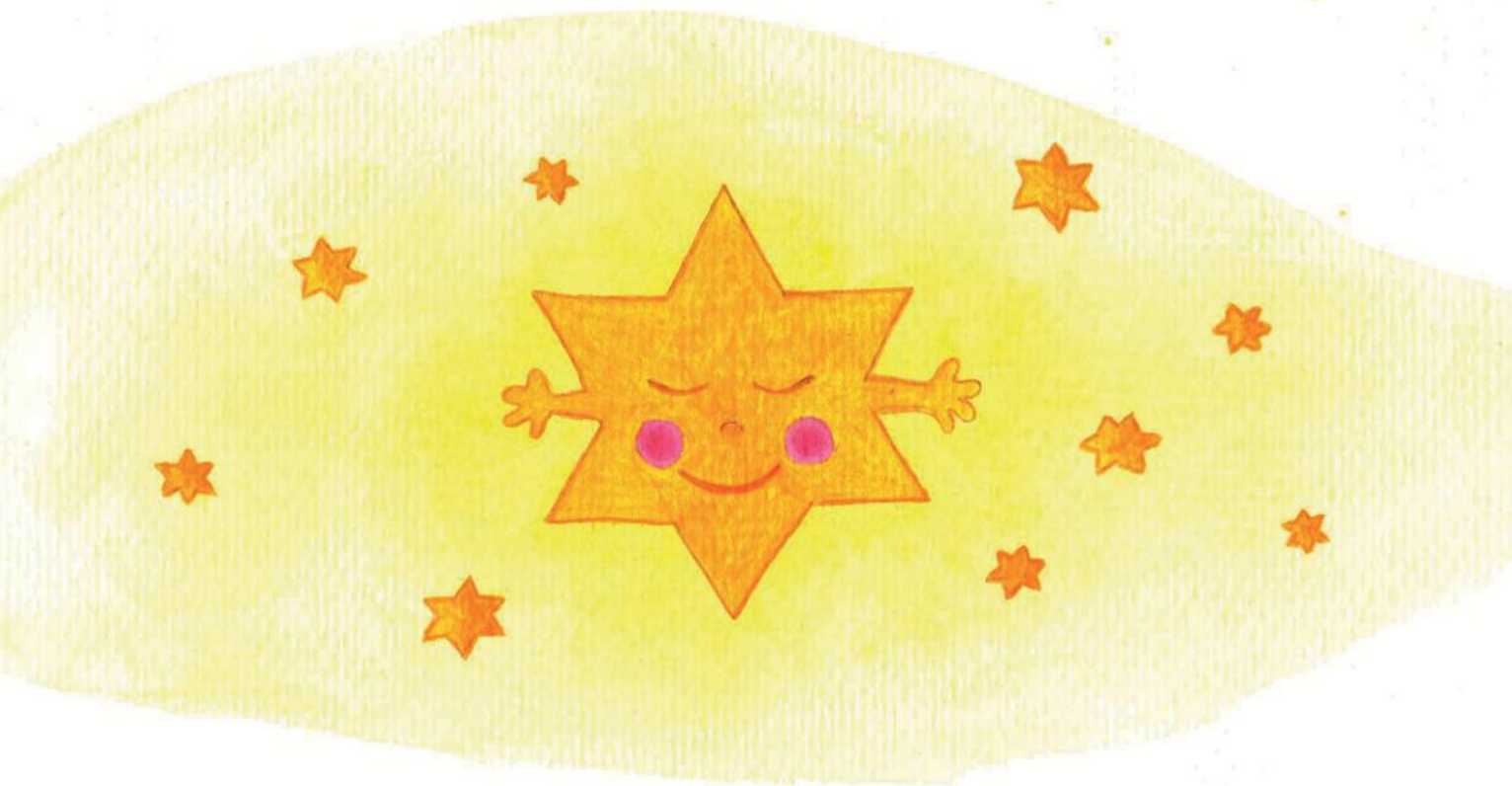
„To je přece děda! A víš, co nám vzkazuje?
Prý nás má všechny moc rád a mává
nám z nebička.“

„JE TAM TOU NEJZÁŘIVĚJŠÍ HVĚZDIČKOU.“

„To je krásné, Sofinko,“ odpovídá maminka.

„Myslím si, že děda tam nahoře v nebičku určitě hodně září, tak jako zářil tady na zemi.“

„MAMI, A POVÍŠ MI PROSÍM O TOM, JAK SE Z DĚDY
STALA HVĚZDIČKA?“

„Ty si to asi už moc nepamatuješ, беруško, vid’? Byla jsi ještě hodně malá. Tehdy ti byly jenom dva roky.”

„Jo, byla jsem prťavá, tak povídej, prosíííím.”

„Dobře, tak víš co? Dneska si místo večerní pohádky budeme povídat o dědovi Mílovi, jo?”

„Tak jo,” těší se Sofinka.

„Anebo ještě líp, vrátíme se v čase a půjdeme se podívat o pár let zpátky do doby, kdy byl děda nemocný,” říká maminka.

„A to můžeme?” ptá se Sofinka udiveně.

„No jasně! Až se večer zavrtáme do pelíšku,
PŘENESEME SE V ČASE O PÁR LET ZPĚT!”